

WÕTA ja LOE!

№ 3. — 3. aastafäif.

Päästjast tuli kohtunif.

Dr. Wilbur Chapman jutustab, et ühel hommikul kufagil Ameerika linnas troška kahe hobusega tormas mööda tänavat. Juht püüdis kõige jõuga peatada kohtunud hobuseid. Oli selge, et ta oli täiesti kaotanud meelewalla hobuste üle. Seal kiirustas teele üks kohtunif, haaras teise hobuse ohjadest ja wedas hobuse tagasi. Julgelt hüppas ta hobuse ette, peatas need ja päästis juhi elu.

Smelikuma kofkujuhumise läbi see mees, kes oli kaotanud juhtimiswõime hobuste üle, oli pärastpoole kohtus süüdlasena roimast. Sama mees, kes oli päästnud ta elu, istus kohtunifuna selles kohtus. Mees leiti süüdlane olewat. Kohtuniku küsides, kas on tal midagi enda kaitseks öelda, ütles wiimane: „Teie kõrgeausus.“ Kohtunif ütles: „Kõnele.“ Ta ütles jälle: „Teie suurfugusus“ ja kohtunif wastas: „Ara hukka kohtu kallist aega, kas on sul midagi öelda?“ Siis wastas ta: „Teie kõrgeausus, wististe ei mäleta, kes ma olin? Peaksite fiiski mäletama! Kas teie ei mäleta seda hommikut, kui mina sõitsin lõhkumahatanud hobustega tänaval ja teie wapralt peatasite hobused ja päästsite mu elu.“ Siis jatkas ta: „Teie suurfugusus, Jumala nimel, olge armuline!“

Kohtunif, filmapilguks waadates teda furnukahwatult ja warijewi huwli, ütles: „Küll mäletan sind, kuid sel päewal olin sinu päästja, täna aga olen ju kohtunif ja mina pean täitma oma kohuse.“ Ring ta mõistis mehe surma.

Sõber! Täna on Jeesus ju Päästja. Homme wõib olla ta aga juba ju kohtunif, kui ei wõta wastu ta sõnumit. Kutta täna ta juure, et ta wõiks sind päästa.

Räfsust üleastujaile andestatud.

Räfsk nõuab õigust, aga ewangeeltum annab armu, sest käsu nõudmine on rahuldatus Kolgatal. Räfuseadus on nii: „Kes pattu teeb, peab armuta surma pandama.“ Aga — „nõnda on Jumal patust maailma armastanud, et Ta oma ainuslindinud Poja on andud“ — selleks, et see pidi käsundudmise enese peale wõtma ja jumalikku õigusseadust täitma maailma eest, „et ükski, kes Tema ftsse usub, et pea hukka saama, waid et igawene elu temal peab olema.“ — — —

Mooses õnnistab seda, kes on täitnud käsku. Jeesus aga heidab armu käfsust üleastujaile, ning päästab selle, keda käfsk hukka mõistnud.

Kõige õnnelikum.]

Kui kuulus, aga oma hiljemal eluaastal nii õnnetu, Itaalia luuletaja Torquato Tasso aastal 1570, kui 26-aastane mees prantsuse kuningakojas viibis, küsis ühel päeval kuningas Karl IX temalt:

„Tasso, kes on teie arvates kõige õnnelikum?“

Ilma järelemõtlemata vastas luuletaja:

„Jumal.“

„Seda teab küll igaüks,“ vastas Karl, „aga taewasse ei peaks minu küsimus minema. Mina armastin enimint: Kes peale Jumala on kõige õnnelikum?“

Jälle vastas luuletaja viivitamata: „Kes kõige enam Jumala sarnaseks on saanud.“

Rikka mehe tunnistus.

Rikas Ameerika rahamees Mr. Ridgeway jutles kellegi noor-mehega.

„Mr. Ridgeway,“ ütles noormees, „minu tutvusringkonnast olete kõige rikkam ja kadestamisväärsem inimene.“

„Kuidas nii?“ küsis Ridgeway, „minu arvates pole mingit põhjust mind kadestada.“

„Aga mõelge enda päevastele fissetulekutele!“ hüldis noormees.

„Mis kafu mul neist on?“ vastas Mr. Ridgeway. „Üten teile noormees, mida vähem meie maailmalt loodame, seda õnnelikumad me oleme. Rikkus ei või päevagi võrra pikendada mu elu, ei võt tagasi anda mu noorust, ei võt hoida minust eemal surma; ja kui ma hauas magan, mis kafu on mul siis rikkusest? Noormees, teil ei ole sugugi põhjust mind kadestada.“

Ainult seitse päeva!

Üks uni ja selle tagajärjed.

Charles M. Sheldon.

24

„Kats narri,“ ütles mõni. Jah, kats Jumala last, kes on näinud Tema nägu, ja teavad, mis peab olema elu.

Härra Hardy leidis tööstodades suure tegewuse. Õnnetus tõi rohkem tööd, iga tund tuli uute nõuetega, nii et härra Hardy kartis, et ei jõuagi walmis kõiega. Kõigile lisaks tuli veel tööjuhataja ja teatas, et tööliste nõuavad waba pärastlõunat õnnetuspaiga külastamiseks. Härra Hardy läks Burnsidega töötotta, lasi mehed koftu kutsuda ja ütles: „Mis te tahate? Ma tuulen, te ei ole rahul, rääkige end wälja, siis kuuleme, milline rästus teil on.“

Järgnes piinlik paus, siis ütles keegi mees: „Me mõtleme, juhatus võiks meile anda waba päewa.“

„Milleks?“ küsis härra Hardy lahkelt. Waremalt oles ta neile lihtsalt öelnud, nad wõivad minna, kui neil pole hea, ent täna sündis teisiti; Robert Hardy ise oli saanud teiseks. Tööd pidi jätkama, see oli kindel, sellisel kriitilisel ajal ei wõinud raisata päewagi, sellepärast pidi härra Hardy targalt taaluma, mis teha.

Oma küsimusele ei saanud ta nii ruttu wastust. Wiimaks öelbi: „Neil on sõpru kannatanute seas. Tahame külastada neid.“

„Hea küll. Kellel on sõpru või sugulasi haavatute ja surmute seas — need astugu ette!”

Kõhklemine viivuks, siis astusid kolm meest välja. Härra Hardy ütles: „Te võite koju minna. Miks te ei küsinud lihtsalt luba? Tuhatus ei saa praegu üldist püha anda. Tulge, olge mõistlikud mehed! Te saate ju asjast aru. Sa mis te veel tahate?”

„Tahame rohkem palka ja wabaneda pühapäewafest tööst,” ütles norralane, kes töötas suurel masinal. Ta oli juba sageli pahandanud tööjuhatajat, oli aga muudu intelligentne, wirt tööline, ja sellepärast kannatas Burns temaga. Härra Hardy vastas, ifka meel lahtelt: „Palgatüsimust ei saa meie siin otustada, ent niipalju kui seisab minu mõimuses, tahan teha kõik, et ei tuleks enam töötada pühapäiwiti.”

„See ei ole peaaigi,” ütles tööline häbematul toonil. Nüüd märkas härra Hardy, et rääkija oli joounud. Mõned meekstest hüüdsid: „Säta järele, Hermann! Härra Hardy on õigus, tegime halwasti, et tulime just nüüd.”

„Warti ja waata parem oma masinat. Oled haberne liig sügawasse wiinalaasi pistnud.”

„Ja sina ei teeks paremini, Burns, kui sul waid oleks habe,” vastas mees. Burns sai wihaseks ja tahtis löüa meest, ent härra Hardy astus wahela, öeldes: „Olete wallandatud! Ma ei saa wõtta endale wastutust, kui lasen siin töötada joounud inimesil. Lahtuge tohe!”

Meheed haarasid kinni joounud töölisest ja wiisid ta minema.

Siis asusid tööliied jälle masinate juurde, ja härra Hardy lahkus raske südamega. Tal oli tahju, et ta pidanud Hermannil wallandama, siiski tundis ta, et oli teinud õieti, seda enam weel, et wiimase õnnetuise puhul tõneldi joounud rongijuhkidest.

See kõik tõi Härra Hardyle uusi sefelbusti ja rõõwis talt ta kallist aega. Kella kuue ajal õhtul helistas proua Hardy, öeldes, et õpetaja tahtwat temaga rääkida. „Utle härra Jonesile, et tulen peale õhtust koosolekut. — On Georg juba kodus?”

„Ei, küsi Bramleydelt ta järele.”

„Hea küll. Siin lõpetan warsti. Täna oli raske päew. Jumal aidaku meid.”

Robert lõpetas töö ja lahkus büroost. Roduteel kuulas ta Georgi järele. kuid keegi polnud näinud teda. Kodus leidis ta naise puhkamas, ja Alice üksi walwas haigete juures. Klaara seisuford oli endine, ainult forrats oli ta amanud huuled ja palunud wett. Betty tundis end päris hästi, tuli sõõma isaga ja jutustas sealjuures, kui õnnelikult ta pääsenud õnnetuist.

Siis läks härra Hardy jälle Klaara woodi juurde. Vähenes õhtuse jumalateenistuse, palwefoosoleku aeg. Härra Hardy oli küll kawatsenud oia wõtta sellest, kuid pidas nüüd siiski paremaks jääda koju. Ta kuulis kellade helinat, ja tal tundus peaaegu raskena, et ei saanud jälgida nende lutsela. Kuidas oli ta ometi wõinud eemal olla kõik need aastad? Tawaliselt oli palwefoosolek lihtne jumalateenistus, mis tundus mitmeile igawana, nagu härra Hardy enne ta unenägu, näitas aga paljuile ottsijaile teed ellu. Tänane foosolek oli ifelugune; raudteeõnnetus oli toonud mitmesle majja kurbust, teinud südamed walmis ofsima Jesandad, troosti Tema juures; kõigile näis täna endastmõistetawana minna Jumala kotta, ja nii seisib õpetaja Jones armuurikka kogudule ees. Ta juhtiski tohe kõigi mõtled päewa-sündmusele, palubes Jumalalt õnnistust kannatajaille, elu surijaile ja lobutust ellu-jäänuile. Ja nüüd järgnes üks palwe teiele, selliseid palweid polnud kirj kirik ammu kuulnud! Waheajal awas Jakob Morton usse ja andis kirikumehele kirja, palwega, seda tohe edasi anda. Õieti tahtis ta nüüd koju minna, jäi aga siiski istuma kusagile kaugemasle nurka.

Härra Jones teatas liigutatud häälel, et on saanud kiri koguduseliikmelt Robert Hardyilt, ettelugemiseks kogudusele:

„Mu armas õpetaja, armsad wennad ja õed Kristuses! Tohin wist oletada, te teate, et kolm mu lastest wiibisid ka tol õnnetul rongil. Kaks päälesid õnnelikult, kuna mu tütar Klaara on raskesti wigastatud. Jätun, kirjutan neid ridu ta woodi juures ja palun, et Jesand aitaks parandada jaatud wigastusi.

Katwatesin olla tänä teie seas. Tähtsin rääkida teile muutusest, mis sündinud minus.

Te kõik teate, et olen juba 20 aastat selle koguduse liige, kuid ainult nimekselt. Olen harva, õigemini pole peaaegu kunagi käinud teie hulgas, ja kui käisin, siis waid istusin ja arwustasin jutlust! Olin farm nende wastu, kes alluwad mulle; film ja ilegi kättemaksuhimuline teiste koguduseliikmete wastu; olin uhke ja isekas ja Sumala filmis täiesti alawäärtsuline liige Jeesuse Kristuse koguduses. (Tärgneb).

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Sumal. P 65.

On sull ruumi Jeesusele Kes ju eest on surma läind? Kõputab ja tahab sisfe, Oled talle lahti teind?

Koor: Ruumi aukuningale Eneses nüüd walmista, Tema male tee süda lahti, Palu sisfe astuda.

Tõbi ja rõõmul on sul ruumi, Aga Õnnistegija Südamas ei leia ruumi, Kes sind päästnud werega.

On sul aega Jeesusele, Kui ta arm sin kutsub sind? Täna Tema häält weel kuuled, Homme on ehk hiljaks jäänd.

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Sumal.

Wennad, õed, Jeesusele Andke endid täieste, Astuge ta riigi tööle, Teda hoolfasi' teenige!

Wennad, õed, Jeesusele Andke oma armastust, Waatke waimus Kõlgatale, Mis seal sündis tete eest?

Wennad, õed, Jeesusele Jääge truiks surmanti, Pea tema tuleb jälle, Wõt meid õndsja rahusje.

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Sumal.

Päästja järel tahan käia, Kui ka tee on waewane, Tema peale kindlast' loodan, Ta mind aitab edasi.

Koor: Peastja järel tahan käia, Igal pool ja igal a'al, See on minu märgusõna: Terwelt oma Isandal'.

Päästja järel tahan käia, Kui ka tee on tundmata, Tema käsu peale lähen, Kuhu ilal saadab ta.

Päästja järel tahan käia, Ainult tema jälgedes Läheb tee siit taewa poole, Selle waewa elu sees.

„Noorte Elu“ aastakäite algusest kuni lõpuni ja üffitnumbreid saab tellida aadressil: R. G r a u b e r g, Düna 4—3, Nõmme.

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ hind a 2 senti; 10, tüüfti — 15 senti. Filmub 2Xtuus. Maksub aastas 50 f., 1/2 a. 25 f., wälismaale 1 kr. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktatmisjoni heaks, tellimisi ja taastõid saata toimetaja aadressil P. Sink. — Päiteje 5—7, Tallinn.

R. fl. „Külwaja“ trüüft, Keilas 1934.